

Butlletí de l'Estat Català

Lloança al poeta nacional

El Butlletí de d'ESTAT CATALA voldria tenir lleure i espai que mai fora prou per a enaltir la vida i l'obra del nostre gran Guimerà en tots els aspectes llurs capdals. Espai i lleure però ens el reclama tot, la preparació de l'esforç màxim per a l'assoliment de la nostra llibertat que fou l'ideal constant que mogué sempre la ànima del nostre poeta nacional. Els periòdics catalans i els nostres intel·lectuals privilegiats ja enaltiran com es mereix la labor del nostre geni en tots els seus caires i facetes font-ne deu de noves aportacions al patrimoni espiritual del nostre poble. Nosaltres, fidels als imperatius patriòtics del moment que devem fer històric assolint la llibertat de Catalunya, sols posarem de relleu que en Guimerà fon un cor ple de sentiment i una voluntat ferma i rectilínia que sentí i defensà sempre, amb la màxima intransigència i dignitat, l'ideal del seu poble, no fent mai concessions de cap classe i posant per damunt de tota glòria i profit la dignitat immaculada de les pròpies conviccions. Vida i mort són altíssim exemple de fortitud patriòtica ja mai ni per un sol moment oblidada; que era fill d'una pàtria esclava i desprecià com se mereixien als opressors.

Això fou la gran força i la gran popularitat d'en Guimerà i això farà que les obres d'en Guimerà visquin i el poble servi el seu record etern mentre anirà oblidant-se de pseudo prestígis polítics i intel·lectuals de l'hora present que se allunyen del poble per creure's superiors a llurs germans i a l'ambient actual.

Mentre Catalunya sigui esclava sols marcaran un solc pregon en el camp històric del nostre poble els que sàpiguen elevar les obres llurs a les regions on s'uneixen sentiment i intel·lecte i facin vibrar el cor de la multitud posant al servei de l'ideal de llibertat fonament sentit per la nostra raça, les dots llurs privilegiades. Aquells qui facin cultura per fer cultura i fitant sols l'obra i la glòria llur no sabran infondre la vida palpitant i creadora en llur actuació i el temps marcarà l'eixorquia de llurs esforços egòlatres.

El nostre poeta nacional n'és un exemple i una prova més; el patriotisme, l'enaltiment de la nostra raça, han d'ésser el fonament i la finalitat de la nostra obra cultural. Altrament serà eixorca i seren dels qui avantposen la seva condició d'intel·lectuals a la seva filiació catalana.

Paraules d'en De Valera

L'il·lustre cap dels republicans irlandesos suara sortit de la presó ou fou reclòs per no acceptà la sobirania del rei d'Anglaterra, fidel als seus ideals de sempre de llibertat i d'independència nacional que ha defensat àdhuc condemnat a mort pel tirà i amb tots els mitjans, ha pronunciat les següents paraules en el seu darrer discurs aclamat pel poble que envai el local i emplenà carrers i places del voltant:

«Jo demano als altres pobles sotmesos d'aprofitar l'experiència recent d'Irlanda, i de recordar que l'única base sobre la qual una nació, lluitant per la seva llibertat, pot restar unida és la de l'independència completa»

En De Valera pensa al·ligonat pels fets com el nostre capdill en Francesc Macià i com es veuran forçats a pensar al·ligonats pels fets també tots aquells que feien equilibris amb solucions intermitjtes, barrejant i confonent els conceptes d'independència i de separatisme i rebutjant l'ús de la força com a mitjà per a encaixar la cristallització dels nostres ideals.

Que fem?

Els darrers llustres de política de col·laboració, on tot s'esperava del miracle d'un moment d'efusió que havia de donar-nos pastada i cuita la llibertat perduda, sense altre esforç que el de viure brillants jornades electorals i apoteòsiques festes pantagruèliques i païr totes les promeses dels líders sempre optimistes i aprofitats, han avesat la nostra gent a esperar-ho tot de l'actuació dels capdavaners i a creure que la llibertat pot obtenir-se sense cap mena d'esforç ni sacrifici.

Avui, que en lloc del moment d'efusió que ens prometien a boca plena, havem tastat la rancúnia, el despreci i l'orgull dels espanyols dominadors, la gent ja comença a comprendre que cal fer altres coses, seguir nous camins, però, enduta pel seu vell tarannà, demana a cada moment als caps davanters que fan, troba que no fan res que no es belluguen, que no se'ls veu com podia contemplar-se els antics diputats en totes les festes i festetes on poguessin hebre popularitat i influència, enyoren promences i juraments més o menys teatrals i paraules d'efecte llampanant.

Hi ha més d'un nacionalista que es diu separatista que dona uns pocs diners cada mes o de tant en tant i que sempre s'exclama que no es fa res, que els sacrificis són inútils, que ell ja es cansa i encara no ha fet més que posar mà a la butxaca per donar per la causa que ell diu defensar ni la sisena part del que llença en una de les moltes nits de platxeri. Però àdhuc la gent humil i convençuda sent impaciències per l'actuació dels dirigents i troba febles les altres abans de jutjar la seva pròpia passivitat.

Cal que tots els que vulguin la llibertat de Catalunya es facin cabal dels sacrificis que arreu del món ha costat la llibertat dels altres pobles i que abans d'obtenir-la no solament els capdavaners sinó tot el poble, xics i grans, homes i dones, terrassans i jornalers, intel·lectuals i homes de ciència, industrials, comerciants i propietaris, tots han treballat cadascú dins la seva especialitat temps i temps sense impaciències i amb constància i fe per preparar el moment oportú per a fer tots plegats el suprem esforç.

Avui que ja estem desenganyats d'efusions inassolibles com ens demostra l'actuació passada i la present dels nostres dominadors, estem decidits a aprofitar la primera avinentesa per a foragitar de casa nostra els espanyols que fan d'amos i senyors de vides i hisendes nostres i treballem calladament amb tota llestesa per a preparar-nos com cal. No volem soroll ni bullangues inútils; anem augmentant les nostres forces i coordinant nostres mitjans: fem el contacte de colzes necessari, cadascú porti a l'obra de tots el seus entusiasmes, el sentreball i tots els sacrificis que calgui. L'hora actual no és de cridar, ni de queixar-se, ni de demanar; és de fer i callar, obeint amb patriòtica disciplina les ordres i instruccions donades pels que més exposats que els altres relliguen i coordinen el treball de cadascú i preparen el moment de cridar: Prou i fer el suprem esforç amb seguretat de victòria.

Per entretenir-nos de tant en tant ens sentirem faceciosos i a voltes justiciers, però la nostra tasca principal és de silenci.

Que tots els catalans meditin ço que ens porta el moment de preparació; que tots ajudin i laborin calladament; que no ens demanin més que fem sinó que facin tot el que se'ls indica i no tardarà l'hora en què fendirà l'espai interrompent el llarg silenci dels conjurats el crit viril i fort d'un poble que es pren la llibertat que no volen donar-li.

Cal situar-se

Fa uns dies que el Directori topa amb dificultats greus que malgrat la censura i la temeritat frescal d'en Primo, s'han fet albiradores a tots els que patim tan odiosa tirania.

Hem sentit catalans, que es vanten d'ésser separatistes, exterioritzar llur alegria per la sorollosa caiguda propera de la militarada espanyola. Nosaltres advertim a tots els nostres adherits i simpatitzants que sàpiguen situar-se i jutjar els esdeveniments des d'un punt de vista uetament i exclusiva català.

Una cosa són els espanyols i una altra els catalans, i nosaltres avui no ens movem pas per una major o menor llibertat civil, per una democràcia més o menys respectada; nosaltres avui més que ahir, demà més que avui treballarem per la llibertat integral de la nostra terra maldant per l'implantació de l'Estat Català com a orgue polític de la nostra llibertat nacional.

Entenem que la nostra llibertat integral no és possible sense la separació prèvia i absoluta de les altres terres de la península ibèrica i la nostra aportació nacional a l'obra de l'humanitat mitjançant pactes i aliances ha d'anar precedida d'un període més o menys llarg de ple regíme propi amb completa independència.

Ara bé, nosaltres els separatistes hem de procurar sumar al nostre credo el major nombre possible de catalans i l'experiència ens ensenya que molts companys nostres no senten fretura d'alliberament sense l'agulló persistent dels errors, vexacions i tiranies dels governs de l'Estat espanyol.

Es favorable, doncs, a la nostra organització l'obra de persecució aferrissada a totes les característiques del poble català portada a cap de faísó insuperable pel Directori i els seus botxins i és convenient que no sia interrompuda massa aviat i sobretot que no sien espanyols els que el facin caure i que governin després.

Si són polítics centralistes o masses espanyoles les que enderroquin el Directori en nom de la democràcia o de la civilitat com era el cas esmentat, el govern que es formi donarà més llibertat al poble, respectarà la llibertat individual i governarà seguint les normes de la democràcia, però, davant el problema català, servarà aquella intransigència natural i lògica filla del predomini castellà dins la península, amb la agreujant que més respectuosos amb els drets del poble molts catalans no se sentiran tant de les vergassades i imposicions i com que per altra part la propaganda nostra no fora permesa ens trobarem en pitjors condicions que avui per a dur a terme la nostra obra d'alliberació.

Hem de desitjar que el Directori continuï des-governant la península fins que signem nosaltres o la nostra intervenció cabdal i activa al costat d'altres elements afins en ideologia o acció els que enderroquin i nomenin successors. Així si que la obtindrem la nostra separació i la nostra independència.

Cal témer, doncs, com un mal la caiguda sobtada del Directori pel poder dels vells governants espanyols i cal que no intervinguem ni donem força a cap moviment civil o militar per la regeneració d'Espanya on no poguem fer valdre la nostra força i imposar condicions.

Deixem-los en les eixorques picabaralles llurs i preparem el poble català pel jorn propi on tots plegats ens alçarem en armes per a no ésser mai més esclaus.

Ni paraules, ni crits, ni soroll. Treballa silenciosament, i riu quan sentis enterrar el separatisme.